

olle lege

Farnost sv. Tomáše, Praha 1. Březen 2025, r. XXIX. č. 314

„Život, který prožíváme v tomto světě, je časem naší pokory a je symbolizován těmito dny, kdy se zdá, že Kristus Pán, který trpěl a zemřel za nás jednou provždy, jako by každý rok trpěl znovu.“ (sv. Augustin)

Prožívání postní doby v duchu slov sv. Pavla z 2Kor 5,20 – 6,2

Svatopostní doba je časem duchovní obnovy, pokání a obrácení. Slova svatého Pavla z Druhého listu Korint'ánům (2Kor 5,20 – 6,2) nás vybízejí k tomu, abychom tento čas prožili s otevřeným srdcem vůči Božimu milosrdenství: „Na Kristově místě vás prosíme: smiřte se s Bohem!“ (2Kor 5,20)

Tato výzva je v jádru celého postního snažení. Svatý Pavel nás vyzývá, abychom přehodnotili svůj vztah k Bohu a přijali jeho milost. Bůh nám dává šanci na nový začátek a volá nás k obrácení.

Pavel se zde označuje za „Kristova vyslance“ (5,20), což naznačuje diplomatické a zprostředkující postavení apoštolů mezi Bohem a lidmi. V kontextu antického světa byli vyslanci pověřeni autoritou svého vládce – zde tedy Pavel vystupuje jako ten, skrze něhož Bůh sám oslovuje Korint'any a dnes nás. Pavel prosí věřící, aby přijali smíření, které jim Bůh nabízí v Kristu. Tento apel naznačuje, že smíření už bylo objektivně vykonáno skrze Kristovu smrt a vzkříšení, ale musí být subjektivně přijato každým člověkem.

„Toho, který nepoznal hřích...“ (5,21) Tento verš je teologicky velmi silný. Kristus, který byl bez hříchů, byl „učiněn hříchem“, což znamená, že na sebe vzal důsledky lidského hříchů a stal se obětním darem. Cílem je, aby věřící „byli Boží spravedlností“ – tedy aby skrze Krista dosáhli ospravedlnění. Pavel zde zdůrazňuje roli apoštolů jako Božích spolupracovníků. Výzva „nepřijímejte Boží milost nadarmo“ naznačuje, že možnost spásy není automatická – je třeba odpovědět vírou a skutky.

„Nyní je čas příhodný, nyní je den spásy!“ (6,2) Pavel cituje Izajáše 49,8, kde Bůh mluví o dni spásy. Tento „příhodný čas“ je podle Pavla právě teď – čas milosti, kdy je třeba odpovědět na Boží volání.

Postní doba je tedy výjimečnou příležitostí, kdy můžeme prohloubit svůj vztah s Bohem skrze modlitbu, postní odříkání a skutky lásky.

Jak můžeme konkrétně prožít postní dobu v tomto duchu?

1. **Smíření s Bohem** – přijmout svátost smíření, obnovit svou víru a přemýšlet o Božím milosrdenství.
2. **Modlitba a rozjímání** – pravidelná modlitba, čtení Písma svatého a duchovní četba nám pomohou více otevřít své srdce Bohu.
3. **Skutky lásky** – pomáhat druhým, odpouštět a šířit pokoj.
4. **Sebezápor a půst** – omezit věci, které nás odvádějí od Boha, a nabídnout své oběti jako projev lásky k Němu.

Tímto způsobem můžeme postní dobu prožít jako skutečný „čas příhodný“, kdy se přibližujeme k Bohu a rosteme ve svatosti. Tento úryvek tak tvoří výzvu k přijetí spásy v konkrétním čase – **ted'**.

P. Jan E. Biernat, OSA. Farář

Nalezne Syn člověka na zemi víru, až přijde?

V dolní bazilice sv. Františka v Assisi, v kapli zasvěcené Marii Magdaléně, se nachází série Giottových fresek ze 14. století, věnovaných scénám ze života apoštolky apoštolů: její cestě do Marseille, setkání s poustevníkem a dalším. Všechna tato díla nejenže patří do pokladnice světového umění, ale jsou také studánkou podnětů k duchovnímu rozjímání. Jedno z nich mě při návštěvě tohoto poutního místa oslovilo obzvláště silně – výjev Mariina setkání se zmrtvýchvstalým Kristem s názvem *Noli me tangere*, tedy *Nedotýkej se mě*. Promlouvá o naději, touze po Bohu, ale také o víře.

Marie Magdalská je u Giotta v tomto klasickém ikonografickém motivu zobrazena v nádherném rudém plášti a – umístěna do samého středu fresky – působí jako jakýsi vykřičník. Klečí před stojícím a zářícím Zmrtvýchvstalým a toužebně k němu natahuje ruce ve snaze se ho dotknout. A tak jako vykřičník je v textu výrazem silných emocí, tak i Marie: celá její póza, gesta, výraz tváře, rudý plášť jakoby „křičely“ o tom, že se děje něco mimořádného a nadmíru důležitého. „Je to On, je tady, žije!“ daly by se z malířova vyobrazení předpokládat její možná slova. „Rabbuni!“ (Jan 20,16), tj. hebrejsky „mistře“, zaznívá v evangelijní předloze od sv. Jana. Ježíš, oděný podobně jako dva andělé sedící poblíž do bílého roucha, které symbolizuje posmrtný život, jí na to odpovídá: „Nezadržuj mě! Neboť ještě jsem nevystoupil k Otci. Ale jdi k mým bratřím a oznam jim: Vystupují ke svému Otci a k vašemu Otci, k svému Bohu a k vašemu Bohu.“ Ježíš skutečně vstal z mrtvých a našel u této své učednice přesně to, co hledal – víru, tento veliký Boží dar i rozhodnutí vůle člověka nezbytné pro jeho spásu. Marie uvěřila, a proto šla a zvěstovala učedníkům: „Viděla jsem Pána!“

Při pohledu na tuto scénu mi přichází na mysl další Pánova slova: „Alealezne Syn člověka na zemi víru, až přijde?“ (Lk 18,8) Pán Ježíš je připojuje k jednomu z podobenství, ve kterém své posluchače ujišťuje o tom, že nebeský Otec vždy vyslyší jejich prosby, jen když budou mít pevnou víru a důvěru v Boží lásku. A tato jeho otázka platí v každém okamžiku i pro nás: žije v mém srdci víra? Při setkání s ním v mešní oběti a v osobě jeho služebníka, ve svátostech, v Písmě, ve shromáždění dvou či tří v jeho jménu, v chudých, nemocných, věznicích a všech těch trpících, se kterými se ztotožňoval. A zejména v eucharistii: věřím, že v Nejsvětější svátosti oltární je doopravdy a skutečně přítomno tělo a krev Kristova? Že podobně jako kdysi před Magdalénou je přede mnou *on sám*, tady a teď, a čeká na jediné – na mou víru v to, že skutečně vstal z mrtvých a je stále se mnou?

Kéž je tomu doopravdy tak a kéž jsou i životy křesťanů jako Magdalénin rudý plášť na Giottově fresce vykřičníkem ze zkušenosti *setkání s živým Bohem*: aby svou podobou jakoby „křičely“ o tom, že se děje něco mimořádného a nadmíru důležitého. Abychom i my mohli – spolu s ní – vyznat: „Viděli jsme Pána!“ a svědčit o jeho přítomnosti. Není zapotřebí mnoho slov, výmluvných gest ani hrdinských činů, ale pouze víra. Pak bude Pán moci znovu a znovu vyslovovat své evangelium životem každého z nás.

Kateřina Tourková

Augustiniánské stavby, díl 16. Iglesia de San José de la Montaña v baskickém Bilbao

de la Montaña de los Reverendos Padres Agustinos.

Putování za augustiniánskými stavbami může člověka dovést do nejrozmanitějších koutů světa, byť náš seriál zatím neopustil Evropu. Dnes bude řeč o kostele augustiniánů v Bilbao v Baskicku. Velmi pravděpodobně do Bilbao nejede nikdo, aby si prohlédl zdejší augustiniánský kostel. Naprostá většina lidí zaznamenala existenci Bilbao až poté, co tam v roce 1997 otevřeli pobočku slavného newyorského musea Guggenheim. Od té doby se mluví o tzv. „Bilbao efektu“. Jde o přesvědčení, že jedinou stavbou, jedinou investicí lze pozměnit osud celé čtvrtě či města, neboť právě v případě Bilbao se z usínajícího průmyslového města (*á la* Kladno či Ostrava) stal pulzující turistický cíl, mezinárodně významná kulturní destinace.

Guggenheim leží na břehu řeky Nervión, na okraji živé čtvrti složené z typických činžovních domů 19. století. Nejde tedy o historické centrum, nýbrž o nejživější část Bilbao, jakési jeho „Nové město“. A na strategické křižovatce nedaleko musea tam stojí augustiniánský kostel sv. Josefa. Plným jménem *Iglesia de San José*

Kostel stejně jako okolní čtvrť není vůbec starý, založili ho až roku 1906 a stavěli podle projektu místního baskického architekta José María de Basterra y Madariaga. Vysvětili ho den před svátkem patrona kostela, tj. 18. března 1918 (sv. Josef se slaví 19. března). Kostel není ve srovnání s několika mistrovskými díly, o nichž již byla v předchozích dílech řeč, nijak výjimečný. Je to zdařilý příklad tradičního uspořádání s podélnou lodí s lavicemi směřujícími k oltáři. Kostel prošel před několika málo lety renovací, a tak nejen září novotou, ale především obnovili kamenné povrchy z ušlechtilého kamene. Podlahy a několik dalších částí jsou obloženy krásně barevnými a vzorovanými kamennými deskami nebo jsou z něho přímo celé. To je běžné též v Itálii; v českém prostředí lze jen s tichou závistí pokukovat po zemích, jež byly obdařeny větším přírodním bohatstvím. Vždyť i ve sv. Tomáši jsou z mramoru jen oltář Panny Marie Potěšující (napravo od dnešního hlavního oltáře) a mensa původního hlavního oltáře, zcela vzadu v kněžišti. Kámen byl po staletí upřednostňovaným, ba téměř výhradním materiálem při stavbě kostelů i co se týče jejich vybavení, především oltářů. Je jistě dobře, že dnes lze vytvářet oltářní stůl i z jiného materiálu, ale důstojnost, krása a trvanlivost vzácného kamene, nemluvě již o jeho tvrdosti, odolnosti i jeho věkovitosti, kdy je jakoby více dílem Božím, které je třeba pracně dobývat a obtížně opracovávat, z něho činí – dokonce i navzdory jeho chladu – dodnes materiál privilegovaný.

Stejně jako interiér sv. Josefa je i jeho vnější podoba vytvořená v jednoduchém neogotickém stylu. Někdy se mluví též o novogotice či pseudogotice a velmi poučné je anglické pojmenování „gothic revival“, návrat gotiky či návrat ke gotice, což dobře vystihuje, o co šlo. Psal jsem o tom již v souvislosti s kostelem sv. Augustina a sv. Jana Křtitele v Dublinu (zvaný John's Lane) architekta Edwarda Welby Pugina. Dublinský kostel je však oproti Bilbaoskému mistrovským kusem neogotiky, vrcholným dílem doby. Oba nicméně sdílejí dobové přesvědčení, že gotika – chápali ji však značně idealizovaně – byla vrcholným křesťanským obdobím, a proto je tento vizuální styl obzvláště vhodný na stavbu křesťanských svatostánek. Neogotických kostelů vzniklo ve všech křesťanských zemích stovky, měly ve stále méně a méně křesťanském světě promlouvat o době pravé a všeobecně rozšířené zbožnosti. Je nicméně otázka, nakolik tomu tak skutečně bylo. V každém případě štíhlé věže, četné fiály, lomené oblouky a opěrné pilíře vytvářely s větší či menší přesvědčivostí alespoň široce srozumitelné, byť jistě již ne zcela přijímané, kulisy křesťanského života počátku 20. století.

Jiří Tourek

JUBILEUM 2025

Zamyšlení, které čtete, je převzato od papeže z jeho buly (Spes non confundit) ke Svatému roku vykoupení dva tisíce dvacet pět.

123. Ve skutečnosti nám *odpustky* umožňují objevit, jak neomezené je Boží milosrdenství. Není náhodou, že ve starověku byl výraz „misericordia“ (milosrdenství) zaměnitelný s výrazem „indulgentia“ (odpuštění) právě proto, že má vyjadřovat plnost Božího odpuštění, které nezná hranic.

Svatost pokání nás ujišťuje, že Bůh smazává naše hříchy. Zde se nám vybavují slova žalmu plná útěchy: „Vždyť on ti odpouští všechny tvé nepravosti, uzdravuje všechny tvé neduhy, vykupuje tvůj život ze záhuby, žehná ti milosrdenstvím a milostí. [...] **Hospodin je milosrdný a shovívavý, pomalý k hněvu a nesmírně dobrý. [...] Nebude s námi jednat podle našich hříchů a neodmění nás podle našich nepravostí;** jako je východ daleko od západu, tak od nás odstraňuje naši nepravost.“ (Ž 103,3 - 4.8.10 - 12)

Svatost smíření je nejen krásnou duchovní událostí, ale je rozhodujícím, zásadním a nezbytným krokem na cestě víry každého člověka. **Dovolujeme v ní Pánu, aby zničil naše hříchy, obnovil naše srdce, pozvedl nás a objal, aby nám dal poznat svou něžnou a soucitnou tvář.** Není totiž lepšího způsobu, jak poznat Boha, než se s ním smířit (srov. 2Kor 5,20) a zakusit jeho odpuštění. Nezanedbejme proto zpověď, ale znovu objevme krásu této svátosti uzdravení a radosti, krásu odpuštění hříchů!

Jak však víme z osobní zkušenosti, hřích „zanechává stopy“, přináší s sebou následky: nejen vnější, ve smyslu důsledků spáchaného zla, ale také vnitřní, protože „každý hřích, i ten všední, má za následek nezdravé připoutání k tvoru, které potřebuje očistu, ať už zde na zemi, nebo po smrti, ve stavu zvaném očistec“ [18]. Proto v našem slabém lidství, přitahovaném zlem, zůstávají „zbytky hříchu“. Ty se odstraňují prostřednictvím odpustků, a to vždy skrze milost Kristovu, který, jak píše svatý Pavel VI. je „naším odpuštěním“ [19].

Taková zkušenost, toto úplné odpuštění nemůže neotevřít srdce a mysl pro odpuštění. Odpuštění nemůže změnit minulost, nemůže změnit to, co se již stalo, a přesto může odpuštění změnit budoucnost a umožnit nám žít jinak, bez zášti, odporu a pomsty. Budoucnost osvícená odpuštěním nám umožňuje dívat se na minulost jinýma, klidnějšíma očima, i když stále zalitýma slzami...

ZÁVĚR

24. Naděje nachází své nejvyšší potvrzení v *Matce Boží*. V ní vidíme, že naděje není povrchní optimismus, ale dar milosti v realitě života. Jako každá matka myslela na budoucnost svého Syna, kdykoli ho spatřila, a jistě jí v srdci zůstala vyryta slova, která jí adresoval Simeon v chrámu: „Je určen k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a ke znamení, kterému se budou vzpírat, a tvou vlastní duší pronikne meč.“ (Mt 26,12; Lk 2,34-35) A když viděla nevinného Ježíše trpícího a umírajícího u paty kříže, přestože prožívala nesnesitelné bolesti, opakovala své „ano“, neztrácela naději a důvěru v Pána. Tak pro nás spolupracovala na naplnění toho, co jí Syn řekl, když jí oznámil, že bude muset „mnoho trpět; starší, velekněží a zákoníci ho zavrhnou, zabijí ho, ale po třech dnech vstane z mrtvých“ (Mk 8,31), a zmučená touto bolestí, kterou z lásky obětovala, se stala naší

Matkou, **Matkou naděje**. Není náhodou, že lidová zbožnost stále vzývá Pannu Marii jako *Stellu Maris*, což je titul vyjadřující pevnou naději, že v bouřlivých proměnách života nám **Matka Boží přichází na pomoc, podporuje nás a vybízí nás k důvěře**.

V této souvislosti s potěšením připomínám, že svatyně **Panny Marie Guadalupské** v Mexico City se připravuje na oslavy 500. výročí prvního zjevení Panny Marie v roce 2031. Prostřednictvím mladého Juana Diega nám Panna Maria předala revoluční poselství naděje, které i dnes opakuje všem poutníkům a věřícím: „**Cožpak nejsem tu já, která jsem tvou matkou?**“ [20] Podobné poselství je přítomno v mnoha mariánských svatyních po celém světě, které jsou cílem mnoha poutníků, kteří svěřují své starosti, smutky a očekávání Matce Boží ... která nikdy neopouští své děti a která je „znamením bezpečné naděje a útěchy pro svatý Boží lid“ [21].

Obraz kotvy

25. Na cestě k jubileu se **vratme k Písmu svatému** a naslouchejme slovům, která jsou nám určena: „Když tedy Bůh chtěl zvlášť zřejmě ukázat dědicům svého zaslíbení, že jeho rozhodnutí je nezměnitelné, zaručil se přísahou. (Proto se) s důvěrou pevně opřeme o (nalezené) útočiště a jistě dosáhneme vytoužených (hodnot), které jsou nám určeny. (**V této naději**) máme bezpečnou a pevnou kotvu pro duši. Ona proniká až do samého vnitřku (nebeské velesvatyně), kam pro nás jako předchůdce vstoupil Ježíš, velekněz navěky podle řádu Melchizedechova.“ (Žd 6,17-20). Je to silná výzva, abychom nikdy neztráceli naději, která nám byla dána, abychom se jí pevně drželi a utíkali se k Bohu.

Obraz kotvy je přitažlivý pro pochopení stability a jistoty, kterou máme uprostřed rozbouřených vod života, když se spoléháme na Pána Ježíše. Bouře nás nikdy nemohou přemoci, protože jsme zakotveni v naději milosti, která nám umožňuje žít v Kristu, protože přemáhá hřích, strach a smrt. Tato naděje, která je mnohem větší než každodenní uspokojení a zlepšení životních podmínek, nás přenáší nad zkoušky a vybízí nás, abychom kráčeli, aniž bychom ztráceli ze zřetele velikost cíle, k němuž jsme povoláni, a tím je nebe...

Dovolme naději, aby nás už nyní přitahovala a skrze nás se stala nakažlivou pro ty, kdo po ní touží. Ať jim/a všem náš život říká: „Důvěřuj v Hospodina, buď silný, ať se vzmuží tvé srdce, doufej v Hospodina!“ (Žalm 27,14) Kéž síla naděje naplní naši přítomnost, když s důvěrou očekáváme příchod Pána Ježíše Krista, jemuž buď chvála a sláva nyní i v budoucích staletích.

Dáno v Římě u svatého Jana v Lateránu 9. května, o slavnosti Nanebevstoupení našeho Pána Ježíše Krista, v roce 2024, dvanáctém roce mého pontifikátu.

Modlitba v nemoci

Nebeský Otče, není snadné přijmout tuto nemoc. Netrpělivě čekám, až budu zase zdravý. Pomoz mi, abych došel klidu, abych poznal, že je to pro mě čas spásy. Mohu na tebe v klidu myslet a tázat se, co se mnou zamýšlíš. Ukaž mi, co naplňuje neklidem mé vlastní srdce a pomáhej mi to překonat. Daruj mi svůj pokoj. Dej, ať mám opět naději a skrze ni rozdávám odvahu druhým.

Milosrdný Bože, Tvůj jednorozený Syn nesl naše neduhy a ukázal nám tak, jaká síla je skryta v trpělivém snášení bolesti; shlédni s otcovou láskou na všechny, které tíží bolesti a jiné útrapy nemoci, a uzdrav je. Dej, ať poznají, že ani v nemoci nejsou sami, ale zůstávají spojeni s Kristem. Amen. (Papež František)

Konkrétní skutky postu

1. Jeden den v týdnu jíst jen jednoduché jídlo (např. suchý chléb a vodu) a ušetřené peníze věnovat na charitu.
2. Vzdát se sladkostí, alkoholu, kávy nebo jiného oblíbeného jídla jako oběť za někoho, kdo trpí.
3. Pěšky jít do práce nebo školy místo jízdy autem a věnovat ušetřený čas modlitbě.
4. Jednou týdně vypnout telefon a věnovat se rodině nebo četbě Písma.
5. Vzdát se hudby nebo podcastů v autě a místo toho se v tichu modlit.
6. Vyčistit svůj šatník a darovat oblečení lidem v nouzi.
7. Každý pátek nejíst maso, i když to není povinné (nebo si zvolit jiný osobní půst).

Konkrétní skutky modlitby

8. Každý den se pomodlit desátek růžence za konkrétní osobu.
9. Každý den si přečíst alespoň 5 veršů z Bible a přemýšlet o jejich významu.
10. Navštívit kostel i mimo neděli a chvíli tam strávit v tiché adoraci.
11. Modlit se za někoho, kdo mi ublížil, a přát mu dobro.
12. Každý den si napsat jednu věc, za kterou jsem Bohu vděčný.
13. Zúčastnit se křížové cesty v kostele.
14. Jednou týdně se pomodlit korunku k Božímu milosrdenství za nemocné.

Konkrétní skutky almužny a služby

15. Jeden den v týdnu věnovat konkrétní čas pomoci druhým (např. návštěva osamělého člověka, dobrovolnictví).
16. Uvařit jídlo pro někoho, kdo je v nouzi nebo osamělý.
17. Zaplatit oběd někomu, kdo si to nemůže dovolit, nebo přispět na polévku pro lidi bez domova.
18. Věnovat víc času naslouchání lidem místo toho, abych mluvil o sobě.
19. Každý den napsat povzbuzující zprávu někomu, kdo prochází těžkým obdobím.
20. Odpustit někomu, komu stále něco vyčítám, a pokud je to možné, říct mu to.
21. Naučit se jména lidí, které běžně přehlížím (např. uklízečka, vrátný, pokladní) a oslovit je jménem.
22. Dát větší spropitné než obvykle jako projev štědrosti.
23. Jednou týdně strávit večer bez televize nebo internetu a věnovat ten čas druhým.
24. Každý den udělat jednu maličkost navíc – pomoci s úklidem, pustit někoho sednout, podržet dveře.

Pokud si vyberete aspoň jednu věc denně, postní doba se pro vás může stát časem skutečné proměny. Papež František říká, že opravdový půst není jen v odříkání, ale v tom, že se více přiblížíme Bohu a druhým. Proto je důležité nejen „vzdát se“, ale i „dávat“.

Jarní výlet

Zveme všechny příznivce turistiky na tradiční jarní výlet (asi 9 km), opět do severního okolí Prahy. Sejdeme se v sobotu dne 15. března 2025 na Masarykově nádraží v 8.55h (odjezd vlaku v 9.11h) a pojedeme do zastávky Úholičky. Odtud se vydáme do prudkého kopce po naučné stezce Rozhlédni se člověče k vyhlídce Stříbrník, dále k vyhlídce Řivnáč (archeologická rezervace, nálezy z hradiště kultury eneolitické) už i po žluté turistické stezce a současně po stezce Via Czechia - středozemím. Napojíme se na naučnou stezku Levý Hradec a snad i navštívíme barokní kostel sv. Klimenta ze 17. století (za knížete Bořivoje první kostel v Čechách, se základy rotundy z 11. století). Pak už nás čeká cesta do cílové vlakové stanice Roztoky u Prahy a odtud zpět do hlavního města. Bude-li čas a chuť, lze si ještě v Roztokách prohlédnout zámek přestavěný z bývalé tvrze. Případné další informace na telefonu 724924025.

Dobrou chuť

Kynuté koláče s majonézou

Tento recept mne zaujal, tak jsem ho hned vyzkoušela.

Budeme potřebovat: 50 dkg polohrubé mouky, 10 lžiček cukru, polovinu kostičky droždí, 2 žloutky, 100 ml oleje, 10 dkg majonézy, 250 ml mléka a špetku soli na těsto, tvaroh, marmeládu, povidla nebo mák, na co je chuť, na náplně a drobenku.

Z části mléka, 2 lžiček cukru a droždí uděláme kvásek, který přidáme k ostatním surovinám a zaděláme těsto, v robotu to je jednodušší. Necháme vykynout a zatím si připravíme náplně, které budeme chtít dát na koláče.

Z vykynutého těsta uděláme bochánky, já jich měla 15, dáme na plech a necháme pod utěrkou ještě chvíli kynout.

Skleničkou do bochánků uděláme důlek a okraje pomažeme rozšlehaným vajíčkem. Vložíme náplně, posypeme drobenkou a pečeme v troubě vyhřáté na 170°C, až budou okraje růžové.

Po upečení můžeme potřít okraje rozpuštěným máslem s trochou rumu.

Přeji Vám klidné prožití půstu.

Dobrou chuť.

Hanka

Akafist, též Akathist nebo Akathistos (řecky Ακάθιστος – nesedící, tj. zpívaný v stoje) je ve východním ritu liturgický hymnus o zvláštní struktuře. V západní liturgické tradici jsou mu blízké litanie. Ve východní liturgii má akafist významnou úlohu.

Nejnámějším a nejstarším akafistem je Mariánský akafist, oslavující zvěstování Panny Marie, narození Krista a další novozákonní události. Mariánský akafist vznikl v 6. století a je velmi oceňován i pro svou básnickou hodnotu. Existuje ale i mnoho jiných modliteb, utvořených v této formě, např. Akafist Ježíši nejsladšímu, Kristovu vzkříšení, akafisty k různým svatým, akafist kající a tak dále.

Označení akafist se používá také pro ikony, před nimiž se akafist modlí.

Víš, že?...

- * Ve středu 5. 3, na **Popeleční středu**, bude mše sv. s udělením popelce v 12:15 a v 18 hodin.
- * Ve čtvrtek 13. března v 17 hodin se v kostele Santo Tomas uskuteční **koncert kastanět** v podání sboru z Moguer (Huelva) ve Španělsku. Všichni jste zváni
- * 19. března slavíme **slavnost sv. Josefa**. Poutní mše svatá ve 12:15 v kostele sv. Josefa.
- * 30. března v kapli sv. Barbory jste zváni od 17:00 na bohoslužbu a zpívaný liturgický hymnus – **mariánský Akathist** – za účasti Svatotomášského sboru
- * **Křížová cesta** v době postní je každý pátek v 17:00.
- * Během postní doby dovrší **katechumenát** několik mladých lidí (3), kteří, dá-li Pán Bůh, budou pokřtěni o Velikonocích. O 3., 4. a 5. neděli postní se budeme za ně modlit vždy při mši sv., kdy se budou konat jejich skrutinia.
- * Každé úterý od 19:30 je setkání **katecheze pro dospělé**. Všichni farníci jsou zváni.
- * Každý čtvrtek od 18 do 19 hodin je modlitba za povolání s adorací Nejsvětější svátosti.
- * **Úklid kostela** vždy v pátek po 16:00 hodině. Přijďte nám pomoci, pokud máte čas!!
- * Každou neděli přede mší sv. se modlíme od 9:00 hod. **sv. růženec**. Můžete se předem domluvit, abychom se pomodlili za vaše intence.
- * Každého 22. v měsíci probíhá po mši svaté v 18:00 pobožnost ke **sv. Ritě** v kostele, s požehnáním růží a modlitbami za lidi v jakékoli nouzi. Všichni jste srdečně pozváni.
- * **Farní kancelář** bude otevřena vždy ve středu od 16:00 do 17:00 hodin
- * **Nový web farnosti**: www.farностsvatehotomase.cz

Škola sv. Augustina: 2010-2025

V letošním roce slaví škola svatého Augustina v Praze 15 let své existence: 15 let společného hledání pravdy. Je to rok, kdy je třeba slavit a děkovat. Všichni jste zváni k návštěvě školy a k oslavě s námi. Ve čtvrtek 20. března se uskuteční den otevřených dveří, kde si můžete prohlédnout projekty studentů o historii školy a jejím založení. Všichni jste zváni od 8:30 do 16:00 hodin.

© Římskokatolická farnost u sv. Tomáše, Josefská 8, 118 01 Praha 1, 2025

tel: 257 530 556, e-mail: osaprag@augustiniani.cz - www.farностsvatehotomase.cz

www.augustiniani.cz. Bankovní spojení ČS a.s. 19 33 79 13 39/ 0800. Prosíme vás o příspěvky.